

מ"ת 30029/10/15 - מדינת ישראל נגד א ו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28 אוקטובר 2015

מ"ת 30029-10-15 מדינת ישראל נ'
(ועציר)

תפ 30018-10-15

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

א ו (ועציר)

המשיב

נ ו כ ח י מ :

ב"כ המבקשת: עו"ד אביב בר-אור

ב"כ המשיב: עו"ד רונן לוי

המשיב הובא ע"י השב"ס מבי"ח אברבנאל

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אין מחלוקת בדין הצדדים בדבר קיומן של ראיות לכאורה בכל הנוגע לחלק העובדתי בכתב האישום. מדובר במי שתקף את אביו באמצעות אגרופים ואיים על פגיעה בגופו.

מונחת בפניי חוו"ד פסיכיאטרית ממנה עולה, כי המשיב אינו כשיר לעמוד לדין ולא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה.

לאחר דיון מסוים, הסכימו הצדדים על הפסקת הליכים תוך שמירת הטענות בעניין אפשרות זיכוי של המשיב לשלב שבו יחודש ההליך, אם אמנם יחודש ביום מן הימים. המחלוקת נוגעת לאשפוזו של המשיב ולמשך האשפוז.

מעובדות כתב האישום עולה כי נשקפת מסוכנות מהמשיב כלפי הוריו. עיון בחווה"ד הפסיכיאטרית מלמד כי המשיב לא

יכול היה לשלוט בדחפיו התוקפניים על רקע מחלת הנפש, וכמו כן, נסקרים טיפולים קודמים והוראת טיפול מרפאתי כפוי שניתנה בעבר. הסיכון המתואר בעובדות מצדיק אשפוזו של המשיב עד שימצא הפסיכיאטר המחוזי כי ניתן לשחררו מאשפוז.

יש לציין כי מאחר ונפתח הליך פלילי וצו אשפוז ניתן במסגרת הליך זה, לא עומדת על הפרק שאלת הצו האזרחי ואפשרות של הפסיכיאטר להורות על אשפוז בהמשך הדרך. כאשר קיימת מסוכנות בעיתוי הנוכחי וכאשר ההליכים מופסקים בהתאם לסעי' 170 ו-15 (א) לחוק בטיפול בחולי נפש,

אין מנוס אלא להורות על אשפוז עפ"י צו.

אשר למשך האשפוז המרבי - אני שותפה לדעת הסנגור, כי קיים שיקול דעת לביהמ"ש. עם זאת אין בין שיקול דעת זה לבין מתחם העונש ההולם שהיה נקבע לנאשם לו הורשע, קשר חד ערכי. טיפול איננו ענישה ומשך אשפוז מרבי נקבע בשים לב למצבו הנפשי של המשיב ולסיכון ולא על סמך שיקולי גמול וענישה. החלטות ביהמ"ש המחוזי אשר קצבו משך אשפוז קצר מזה הנקוב לצד העבירה, ניתנו במקרים שבהם עונשי המאסר המרביים ממושכים ביותר ולא קיים מתאם בינם לבין העבירה והנסיבות. אין זה המקרה שבפניי, שבו מדובר בעבירה שלצדה עונש מאסר לתקופה של 3 שנים. אני חוזרת ומדגישה כי מדובר בכל מקרה במשך אשפוז מרבי. ככל שהפסיכיאטר המחוזי ימצא אפשרות להסתפק באשפוז קצר יותר, בוודאי שעומדת אפשרות זו בפניו.

שמעתי דברי אמו של המשיב. המענה הכולל לצרכים של המשיב צריך להינתן בין היתר בסיוע רשויות הרווחה. הקשר עם משרדי הרווחה ורשויות הרווחה בעירייה, יכול להיעשות גם הוא בסיוע של ביה"ח הפסיכיאטרי.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;
2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;
3. תקופת האשפוז המירבית היא על פי סעיף 192 מדובר בפרק זמן מירבי של 3 שנים.
4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית ולעו"ד מיטל סטי ממפלג תביעות ת"א, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום ט"ו חשוון תשע"ו, 28/10/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור , שופטת